Flavius-Florentin Kiss
Ucigaş de sentimente

M-am trezit... din nou... după încă o incursiune în lumea lor, mă simt bătut mai rău ca în închisoare. În camera de zi acelaşi peisaj prostesc: masa plină de ţigări şi scrum se aseamănă cu un cuptor de la Auschwitz, mai sunt şi câteva doze de bere şi afurisita aia de telecomandă. Ce noroc că pe canapea n-am aruncat nimic, măcar acolo să mă pot întinde... parcă după fiecare misiune e tot mai rău, aceeaşi stare de greaţă şi realitatea difuză într-o continuă ameţeală. Foamea mă pune totuşi în mişcare, după fiecare acţiune trebuie să consum, să-mi refac energia. Arunc repede câteva felii de pâine pe masă şi caut în frigider... cred că măcar în bucătărie ar trebui să mai fac curat, dar ce să fac! În frigider nu găsesc decât nimicuri expirate, ce prostie... poate ar fi trebuit să nu renunţ la Victoria, dar după ce l-am eliminat pe domnul D, n-am mai simţit nimic pentru ea aşa că am renunţat, pur şi simplu; ea ar fi putut face curat şi cumpărături. Eu n-am mai ieşit din casă de când cu misiunile, de când domnul S a venit la mine şi mi-a propus să mă facă superior... Chiorăitul stomacului îmi stopează brusc amintirile şi iau repede puţin din cutia aia de cremă de brânză rămasă de la Elena... pardon Victoria... în ultima vreme uit şi încurc amintirile de dinainte de domnul S.

Acum cu stomacul cât de cât potolit pot reveni la amintirea mea, la momentul în care domnul S a venit la mine. Victoria abia plecase la cumpărături, când eu, rămas singur am şi golit câteva sticle de gin, iar în aburii beţiei moartea frăţiorului meu mi s-a părut un motiv bun să pun capăt la tot.Cu cuţitul în mână m-a gasit şi acest domn S, a apărut de nicăieri şi m-a oprit.

— Omule, nu fă o asemenea prostie... De ce ai face asta?

— Am tot dreptul să renunţ, amintirile nu-mi dau pace şi eu ştiu sigur că sunt vinovat de ce s-a intamplat...

— Dar eu îi reprezint pe ei, cei ce au soluţia la problema ta. Ascultă doar puţin!

Şi deşi mă întrebam de unde a apărut, ştiam că poate fi de încredere, îmbrăcat într-un costum negru foarte sobru, dar elegant, cu camaşa la fel de neagră, părea că ar ţine un doliu solemn. Un singur lucru mă speria, ochii fără pic de alb, negrii ca cel mai negru adânc, dar l-am ascultat totuşi mânat de o dorinţă nestăpânită şi necunoscută mie.

— Eu reprezint…

Şi iar mi-a fost intreruptă amintirea… Se pare că l-au găsit pe domnul C, următoarea mea țintă. M-am repezit la neuroconectori şi am şi început secvența de incursiune. Cinci minute, atât durează toată pregătirea, până adorm şi mintea mi-e trimisă în cealaltă lume. Am şi ajuns, de data asta peisajul e destul de colorat, o groază de copaci, multe pasarele şi un cântecel ciudat. Personajele astea modifică realitatea în locurile prin care trec… Se pare că acest domn C stă liniştit pe un balansoar din gradină, nu pare să-i fie frică, oare nu ştie că am venit să-l şterg?

— Deci tu eşti domnul C, nu?

— Iar tu eşti posesorul meu, îmi pare bine că ne vedem față în față.

— Nu mă mai numiți posesor, eu nu vă vreau!

— Dar fără mine… nu poți să mai fi acelaşi, puțină compasiune nu strică, credemă!

— M-au avertizat în legătură cu tine, eşti cel mai şiret dintre personaje.

— Nu-l crede pe el, nu şti cine este cu adevărat…

— Taci!

Iar glonțul meu i-a străpuns rapid craniul, corpul picându-i la pământ ca o halcă de carne. Imediat ce a murit peisajul a dispărut ca de obicei, iar eu am început să resimt lipsa lui prin frigul şi greața ce m-a cuprins din nou. După alte cinci minute am revenit la lumea mea şi am simțit din nou foamea… Dar vreau dintr-un motiv ciudat să-mi aduc aminte ce mi-a propus domnul S.A da!… Mi-a zis că există o soluție să scap de amintiri, o soluție ce ar opri timpul în loc, anume să-mi şterg duşmanii din suflet. Da ştiu, sună cam ciudat, dar cu timpul m-am obijnuit cu ce trebuie să fac. Iar m-a apucat greața… Dau drumul la televizor şi pe primul canal sunt doi tipi care râd unul de altul, sau aşa cred eu. Nu mai înțeleg aceste lucruri şi nu mai pot nici măcar să zâmbesc de când l-am eliminat pe domnul F în afurisitul ăla de parc de distracții. Un personaj foarte enervant, chiar şi în momentul morții el încă râdea necontrolat.Hm… La televizor chiar nu e nimic bun, nimic interesant, mai bine adorm puțin până la următoarea misiune, doar puțin…

Sunetele scoase de neuroconectori mă trezesc şi mă anunță să mă pregătesc de o nouă misiune.Se pare că domnul U, agentul care m-a ținut sub observație va veni cu mine în ultima misiune. Ultima misiune… în sfârşit se va termina totul şi promisiunea va fi împlinită.

— Ai reuşit să vii până aici! Felicitări!

— Da…

— Ultimul personaj e uşor de doborât, e domnul T.

— Ce peisaj sec… doar culori închise ce curg pe pereți. Cam trist domnul T, dar unde este?

— Hai cu mine, îți arăt.

Se pare că domnul T mă aştepta liniştit cu o privire tulburătoare pe un fotoliu cam vechi.

— Eu sunt singurul motiv pentru care mai exişti.De ce te încăpățânezi să-i asculți pe cei doi?

— Pentru că mi-au spus tot, ăsta-i singurul motiv…

Şi am ridicat arma, mânat de ură, dar un regret mă oprea să apăs odată pe trăgaci, simțeam cum fiecare personaj şters încerca să revină…

— Hai odată, nu-l lăsa să te manipuleze!

Vocea domnului U parcă a apăsat în locul meu pe trăgaci şi gata! Domnul T a picat la pământ şi totul în jurul meu a dispărut. Brusc am început să simt durere la încheieturile mâinilor şi domnul U a început să râdă cu ură şi ciudă, iar apoi încet, încet s-a transformat în domnul S.Iar eu suferind de durere, am văzut cum la fel de brusc eram din nou în baie, iar pe jos spre uimirea mea eram tot eu, plin de sânge la încheieturi, peste mine Victoria plângea şi striga după ambulanță. Nu mai înțeleg nimic, ce s-a întâmplat? Domnul S a dispărut şi eu simt că parcă totul a fost un vis… Cred că mi-am semnat condamnarea şi simt acum că cineva mă prinde de picioare, mă trag mâini reci în jos. Ce se întâmplă?! Imaginea dispare şi mâinile mă trag spre o mulțime de urlete şi strigăte. Acum am înțeles, s-a terminat… e timpul să ard…